

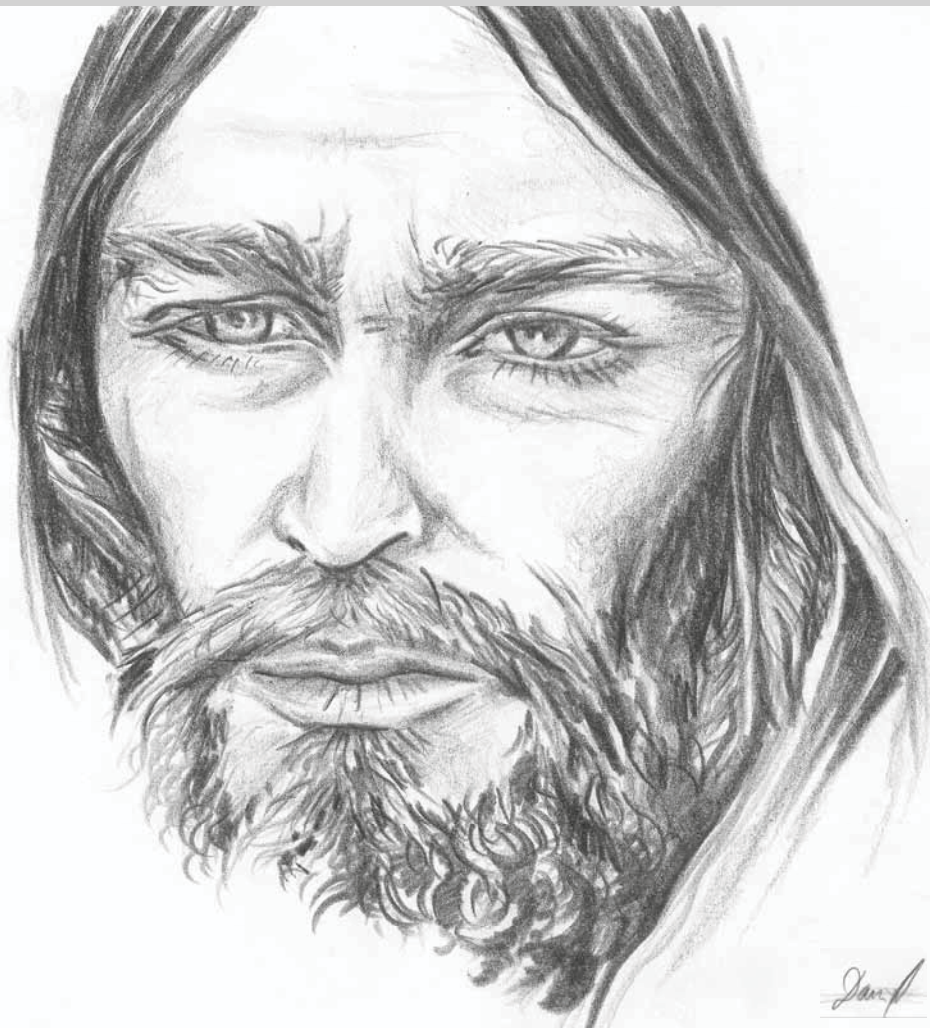

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI
BARTOLOMEJ

ROČNÍK XVI.

ČÍSLO 3

MAREC 2008

Vstal z mŕtvych, žije - Na slovíčko s pani Máriou Buchárovou
S.M. Gerarda Pavlína Šmídová, FDC - Klub priateľov misií
Ticho - Miništrantský turnaj - Svätý Richard Pampuri

60. narodeniny redaktorky Anky Gálovej

Ako by to bolo, keby sme na stránkach nášho časopisu nezablahoželali našej redaktorce **Anke Gálovej**, ktorá 28. februára 2008 oslávila svoje 60. narodeniny.

Do časopisu prispieva aktívne odkedy vznikol. Je stálicou našej redakcie. Venuje sa najmä rozhovorom. Vždy sa jej podarí získať dojemné priznanie, či milé pranie pre našich čitateľov. Vyprosujeme Anke hojnosť Božích milostí a zdravia, no najmä síl, aby ešte dlho svojou prácou pomáhala tým, na ktorých jej záleží.

Redakcia časopisu Bartolomej

Na fotografii s členom rady predsedníctva Network Slovakia Michalom Dyttertom. Foto: MM

Môj Pane

Ako krehučké kvapky dažďa sa lejú slzy mojej vd'aky. V ruke žmolím množstvo gratulácií, pohľadnice listy, toľkokrát prečítané... Píšu mi blízki, príbuzní i tie rodiny, ktoré si mi za toľké roky vytvoril Ty, Pán môj, z Tvojej Lásky a Milosrdenstva. Áno, ved' môj život sa v istých chvíľach dal nazvať životom Márie z Magdaly, za bolestné pády pod krížom života. Ako víchrica prišlo všetko to utrpenie, hneď po narodení dieťaťa i ďalšieho. A oni ma neodsúdili... Poslal si mi Ježišu, v najt'ažších chvíľach ľudí, ktorí sa mi stali nezištnými, v utrpení, bolesti. Viem, že Tvoje svetlo preniká do ľudí ako kryštáliky, z ktorých sa vytvorí nádej. Pane, prosím, požehnaj tých vzácných ľudí za ich lásku, dobrodenie, za nádej, ktorú si do mňa vkladal cez ich srdcia. Mnohí mali veľa dobroty, a tak málo vedeli o Tebe. Keď som spoznala Tvoje Srdce, s radosťou som im o Ňom rozprávala, aby spoznali Tvoju veľkosť. Len Ty premieňaš všetko zlé na dobré. Dnes chcem uvit' najkrajšiu kyticu vd'aky a lásky pre svojich rodičov, súrodencov, pre svoje tri deti, vnúcatká i pre všetkých, ktorí Tvoj list čítajú a spoznajú, že je to náruč kvetov práve pre nich! Pre dobrodincov Tvojho Srdca, ktorých si mi poslal na pomoc v súžení v pravý čas. Bolo ich tak veľa, že to vytvorilo mocný ret'azec Tvojej Lásky. Prosím, osláv sa v ich živote a ďakujem Ti za nich, Pane môj.

Anna-Mária G.V.

Dňa 5. marca 2008 oslávila krásne jubileum **80 rokov života** naša mama **Mária Chikánová**.

Za lásku a obetavosť jej ďakujem a Božie požehnanie vyprosujú dcéra Adriána a syn Erich s rodinami.

Vstal z mŕtvych, žije

3/08

Úvodník

Vo Svätej Zemi, v jeruzalemskom chráme obopína majestátny oltár veľká trňová koruna. Jeden z nástrojov Ježišovho mučenia a utrpenia na križovej ceste. Temer každý pútnik, ktorý príde do Svätej Zeme si aj tu, pri trňovej korune, nájde svoje tiché miestečko na rozjímanie.

Kostol všetkých národov, Jeruzalem

Aj mňa si Ježiš pozval na miesta, ktoré mi nikdy nevymiznú zo srdca. Bolo tam aj devätnásť úžasných mladých ľudí, ktorí pomáhali ako vedeli, starším i mne. Hlboký dotyk Boha mi dodal odvahy, aby som tíško oslovila mládež s otázkou, či sa nechcú vyspovedať. Náš kňaz bol pripravený prijať každého ľutujúceho kajúcnika. Viacerí prijali výzvu - aj ja. Bolo to mimoriadne spoločenstvo so samotným Ježišom, za vyliatia nemálo bolestných i radostných slz... Pri stúpaní našou križovou cestou, pri modlitbe s kňazom, sme si uvedomili Ježišovo bičovanie, trýznenie, potupovanie, umučenie a pribitie Nevinného na križ. Bol Boh, a predsa trikrát padol pod ťarchou križa. Dokonal na križi za naše previnenia. Chrámová opona sa roztrhla!

Ho nepoznajú, k chorým, trpiacim, zomierajúcim. Učí odovzdávať Mu naše hriechy, lebo to je jediné, čo mu môžeme venovať cez Ducha Svätého a kňaza v spovedi. Ako ťažké je vzájomne si odpustiť s bratom, sestrou, manželmi, nepriateľom! Trpezlivo nás to učí. Ak si však urobíme revíziu duše, a vyprázdňime svoje komôrky obtťažkavými hriechmi, ulaví sa našej duši a otvorí sa cesta k priateľstvu s Bohom. Jeho Milosrdenstvo nás čaká s láskou, v Láске a pre Jeho Lásku. Má otvorenú náruč pre každého i pre teba...

Radostný výkrik, že Ježiš Kristus na tretí deň vstal z mŕtvych a žije, priniesol celému ľudstvu vykúpenie. Zničil vládu smrti. Priniesol nám istotu, že celý svet má šancu žiť večne s Ním. Tu na zemi, i tam v Jeho vlasti, kde má pre nás prichystaných veľa príbytkov. Ak mu povieme svoje slobodné: „áno“ v radosti, utrpení i v obeti. Keď budeme plniť Jeho svätú vôľu. To je úzka cesta k Jeho Srdcu. K Láске Trojjedného Boha.

Možno našim prvým krokom bude hľadať pokoj a odvalu u Jeho matky, Panny Márie cez modlitbu. Ved' Máriu nám dal Ježiš za Matku pod križom. Vtedy, keď sa stretli ich pohľady mamy a Syna, určite by Mu ponúkla radšej svoje slzy, slzy matky k ovlaženiu, keď volal: „žiznim“.

Skúsme poprosiť Máriinho Syna o dar odpustenia. Ježišova Láska i objatie, pri návrate márnokratného syna i dcéry, aj keď prúdi cez utrpenie a obetu, trvá nekonečne...

Ježiš nás učí cez kňazov ohlasovať Jeho lásku všade tam, kam vkročíme. Vedie nás k apoštolátu pre tých, ktorí

Text a foto Anna G. Vavrová

Dnes na slovíčko s pani Máriou Buchcárovou

Ukrižovaná láska

„Keby som do konca života kľačala pod Ukrižovaným a Vzkrieseným Kristom a ďakovala Bohu za toľkú milosť, ktorú nám venoval v štyroch deťoch, aj tak by to nebolo dostatočnou vdakou za Jeho Lásku.“ hovorí Pet'ova mama, pani Mária Buchcárová, ktorú sme oslovili k rozhovoru pre náš časopis. Jej 35 ročného syna Petra stretávame v uliciach nášho mesta, v autobuse, v obchode... Jednoducho všade, kde sa niečo deje. No najčastejšie v kostoloch, ktoré sú mu blízke. Úsmev, bezprostredná jednoduchosť, zvláštna sústredenosť pri premenení a prijímaní Eucharistie. Veď prijíma Toho, kto sa mu stal neviditeľným Priateľom, s Ktorým si rozumie a v Ktorom sa našiel. Dobre ho poznajú všetci kňazi pôsobiaci v Prievidzi a blízkom okolí a tiež aj otec biskup Mons. Rudolf Baláž.

Tehotenstvo pani Márie Buchcárovej prebiehalo normálne. Bolo to štvrté dieťaťko manželov Ing. Petra a Márie. Doma čakali na mamu okrem otca aj tri zdravé sestričky - Janka 7 r., Renátka 6 r. a Monika 5 ročná. Manžel bol po ťažkom úraze, kedy mu následkom úrazu amputovali nohu.

Keď 29. novembra 1972 sa narodil malý Peter, mal necelých 3 a pol kg. Narodil sa však za veľmi ťažkých okolností. Lekári sa zhodli, že sa jedná o diagnózu hydrocefalus (porucha medzi tvorbou a vstrebávaním mozgovomiechového moku). Takmer päť mesiacov prežil v bojnickej nemocnici. Nemal vyvinutý ani sací reflex. Na Vianoce si ho priviezli ako darček pod strom-

ček. Rodičia dali dieťa pokrstiť a po Vianociach museli s malým Petrom naspäť do nemocnice.

Áká bola ďalšia Pet'kova púť?

Asi päťmesačného sme previezli malého Pet'a do Bratislavy, kde lekári zistili, že na vine bola prasknutá cievka v hlave, krvácajúca do vnútra a tlačila na mozoček. Nasledovala hospitalizácia v Bratislave, potom kontroly a rehabilitácie v Bratislave. Cvičili sme doma i v Bratislave. Učili sme sa možné i nemožné s malým, len aby sa jeho stav zlepšil. Bola to veľká skúška pre manžela i mňa. Teraz už vieme, že sme v nej mohli obstáť skutočne len s Božou pomocou.

Zlepšil sa jeho stav po návrate z Bratislavy?

Keď mal približne desať mesiacov, objali sme si ho doma a cvičili s ním naďalej. Sestry ho prijali medzi seba akoby zdravého. Lúbili ho a ľúbia doteraz.

Uvažovali ste niekedy o zaradení do nejakého školského zariadenia, kde by si našiel priateľov s podobnou diagnózou?

Než dovŕšil školský vek, boli sme s ním v Banskej Bystrici na psychologických

testoch, neuspeli sme. V tej dobe sa s deťmi s podobnou diagnózou príliš nezaoberali. Náš syn bol až neuveriteľne snaživý. Všetci sme mali radosť aj z toho najmenšieho úspechu. Naša schopnosť vyučovať ho, však už nestačila.

Ako to vyzeralo vtedy s vašou vierou?
S manželom sme boli doma vychovávaní vo viere. Zavalení rôznymi starosťami a rodinnými tragédiami nám akosi na pravidelnú návštevu kostola žiaľ nevychádzal čas... Vieru sme nosili v sebe. Dobrotivý Boh však mal na nás svoj spôsob. Keď chodil Peťo s babkou do kostola, po návrate doma hovoril: „Mama, pod' aj ty do kostola, aj teba volajú!“

Netúžil Peťko po rovesníkoch?
Ako rástol, túžil byť medzi deťmi. Keď sa pustil sám do mesta, ľudia si vymýšľali naňho rôzne zlomyselnosti.

Čo bolo s Petrom ďalej?
V necelých 13. rokoch bol Peťko umiestnený do Ústavu sociálnej starostlivosti v Oščadnici medzi seberovných. V Prievidzi v tom čase ešte podobné zariadenie neexistovalo. Mysleli sme si, že získa väčšie komunikačné návyky, priateľov. Brávali sme si dieta na všetky sviatky domov, pravidelne sme ho navštevovali. Manžel pracoval i študoval a ja som tiež nastúpila do práce i na štúdium. Domov sa vždy tešil. V dospelosti ho preložili do Tvrdošína. Všimli sme si, že sa chlapec akosi umára. Bol úplne bez života. Trápili sme sa my, aj syn.

Bola to ťažká krížová cesta?
Už tým, že sme Petra umiestnili do ústavu, začali sme s manželom viac uvažovať o zobrať syna naspäť, nakoľko už bolo zriadený Ústav sociálnej starostlivosti aj v Prievidzi. Chýbal

nám. Po večeroch som sa modlievala a kadečo nasľubovala Pánu Bohu, len nech sa dostane do Prievidze. Odpoveď Boha v mojom srdci bola takáto: „Mária, iba sľubuješ, a nič pre to nerobíš! Bohu sa podmienky nekladú!“
V roku 1991, raz v sobotu sme šli s manželom na sv. omšu. Pristúpili sme ku generálnej sv. spovedi. A na druhý deň zazvonil telefón a spýtali sa ma z ústavu z Prievidze: „Pani Buchárová, máte ešte záujem o umiestnenie vášho syna Petra v našom prievidzskom sociálnom zariadení?“ Boh ma predsa vypočul! Hneď v pondelok sme cestovali pre syna a vzali ho domov. Formality a lekárske vyšetrenia sme vďaka Bohu zvládli za týždeň a Peťko nastúpil 21.10.1991 do Centra sociálnej pomoci Domino v Prievidzi, kde aj vďaka obetavým pracovníkom tohto zariadenia akoby syn ožil. Jeho zdravotný stav sa zo dňa na deň začal zlepšovať. Odvtedy všetko, čo sľúbim Pánu Bohu, snažím sa aj dodržať a slúžiť Mu s láskou. V Prievidzskom Domine, sa mu osobit-

ne začali venovať. Sme Bohu nesmierne vďační za všetkých, ktorí sa venujú postihnutým deťom. Na žiadnych lekárov sa nehneváme, odpustili sme každému. Ved' mnohí lekári a aj zdravotné sestričky urobili to, čo mohli. Iba samotný Nebeský Otec vie všetko. Teraz syn dochádza do Domina denne. Je samostatný.

Kedy pristúpil k prvému sv. prijímaniu?

Pán dekan Mons. Ján Bednár navštívil našu rodinu. Všetko si dopodrobna zistil a uznal, že Peter je schopný prijať Pána Ježiša i pristúpiť k sv. spovedi. Na spoveď chodieval k pánu dekanovi, obľúbil si ho, lebo rozumie i jeho reči. K prvému sv. prijímaniu pristúpil v 30. rokoch. Keď prijme Pána Ježiša, je celý prežiarény radosťou.

Urobí niečo Petrovi veľkú radosť?

Napríklad na Vianoce sa neteší na žiaden darček, ale prežíva narodenie Pána Ježiša ako dar. A stále si spieva. Keď začína pôstne obdobie, vtedy spieva: „Ach pod'te kresťania“. Raz na Veľký piatok, keď kňaz s asistenciou prenášal Sviatosť Oltárnu do Božieho hrobu, Peťo si klákol ako ostatní, no sám kolenačky sprevádzať Sviatosť až

k Božiemu hrobu. V láske k Bohu nemá zábrany. Je radostný, keď vidí svojho synovca Petra miništrovať. Doslova nad ním drží dohľad. Prejaví sa tak, ako to vnútorne cíti. My popri viere používame aj rozum... On iba srdce! Je rád, že znamená pre otca veľmi veľa. Je šťastný, keď sa spoločne tešíme so všetkými deťmi, rodinami a siedmimi vnúchatami pri stretnutí. Aj keď sa s nami život nemaznal, so všetkými deťmi sa stretávame sa u nás doma. Peťove výroky vnesú do života radosť. Je to veľké dieťa v Božom náručí. Keď počúva sv. omšu cez rádio Lumen, prežíva ju sústredene ako v kostole. V nedeľu absolvuje všetky dopoludňajšie sv. omše. Jeho vrúcne zopnutie rúk je snád' odprosením za celý náš život. Cez synovo postihnutie, ktoré sme sa naučili prijať, nás Boh veľmi požehnáva.

Prajeme všetkým rodičom, zvlášť tým, ktorí sa starajú o postihnuté deti, ochranu Panny Márie, veľkú silu Ducha Svätého pri nesení kríža a radosť i nádej zo Vzkrieseného Krista. Ved' ich čaká bohatá odmena v nebi.

Za rozhovor ďakuje Anka G.V.

Jubileum Kongregácie Dcér Božskej Lásky v Prievidzi 1908 - 2008

3/08

Jubileum

S.M. Gerarda
Pavlna Šmídová, FDC

* 19. január 1920 Necpaly Prievidza
† 8. jún 1994 Rúbaň

S.M. Gerarda, krstným menom Pavlna, pochádzala z Necpál. Mala zbožných a pracovitých rodičov. Vychovali 6 detí, z toho 3 chlapcov a 3 dievčatá. Z chlapcov sa Michal stal kňazom a dve z dievčat rehoľnými sestrami - Dcérami Božskej Lásky. Antónia dostala rehoľné meno S. M. Klementína a Pavlna mala meno S. M. Gerarda.

Určite k voľbe ich životného povolania bol čas, ktorý prežili na základnej dievčenskej škole v Prievidzi, v ktorej vyučovali naše sestry. Dobrý príklad mohol naozaj podnietiť v mnohých žiačkach rehoľné povolanie.

Obe sestry vstúpili do našej kongregácie v Trnave. V roku 1943 prevzali naše sestry v Michalovciach Okresný detský domov. S. M. Gerarda sa starala v kuchyni o všetkých zamestnancov a aj o všetky deti v škôlke. Neskôr bola preložená do Veľkých Levár a odtiaľ do Smoleníc, kde ju zastihol ťažký rok 1950, kedy boli rehoľníci prenasledovaní štátnym režimom. Sestry boli sústredené v Ivanke pri Nitre. Po roku sa dostali do Čiech, kde pracovali v textilnej továrni. Sr. Gerarda tu vykonávala ťažkú prácu, kde opravovala ihly do strojev na spracovanie konope a lanu.

Neskôr odišla so skupinou sestier do charitného domu v Bílej Vode. Keďže bola technicky zručná, opravovala sestram aj z iných rehól šijacie stroje.

Pri jesennej oberačke ovocia nešťastne spadla a poškodila si chrbticu. Po tomto úraze už nemohla chodiť a 34 rokov bola nemobilná na vozíčku. Podstúpila dlhodobé liečenie v nemocnici v Olomouci. I napriek svojej chorobe bola stále činná. Celých 34 rokov zhotovovala neuveriteľné množstvo (na tisíce) ružencov pre ľudí.

V roku 1972 bola prevezená na Slovensko do charitného domu v Rúbani. Žila veľmi skromne, jednoducho, trpezlivo a zbožne. Mala živý záujem o všetko. Boh ju obdaril bystrým umom a dobrým psychologickým postrehom. Vedela odhadnúť ľudí i mnohé situácie.

Prosila Pannu Máriu, aby si ju prišla vziať až vtedy, keď upotrebí všetok ružencový materiál, ktorý mala v zásobe. Skutočne sa tak aj stalo! Posledný prídel jej ručne robených ružencov (50 ks) dostali sestry na sviatok Najsvätejšej Trojice.

Už od apríla ju opúšťali sily. Len s veľkou námahou vykonávala všetky potrebné úkony. Asi mesiac trpela pri plnom vedomí. Sestry ju často navštevovali a modlili sa pri nej. Svojou dlhoročnou chorobou bola veľkým pozhnaním.

Zomrela v čase deviatnika pred sviatkom Božského Srdca a pochovaná bola v sobotu - vo sviatočný deň Nepoškvrneného Srdca Panny Márie. Panna Mária ich „vzájomnú zmluvu“ - dodržala. Nech odpočíva v pokoji!

S. M. Timotea Šebeňová, FDC

Dielo noci

Tichá noc a Velká noc, dva hraničné body v dejinách ľudstva, v dejinách izraelského národa a v dejinách každého človeka. Je to náhoda, že najväčšie udalosti nášho života sa udiali v noci?

Človek spí, odpočíva, obnovuje svoje sily do nového dňa. Ale Boh pracuje, koná, a to s takou intenzitou, o ktorej spiaci človek netuší ani vo sne. Lebo keby vedel, že práve v danú noc sa rozhoduje o jeho živote, keby človek poznal, čo mu Boh, Ježiš Kristus, v osudnú Velkú noc odvaleným kameňom otvoril, nespal by.

Tak ako sa pripravujeme na svadbu, ako očakávame radosť a splnenie všetkých nádejí na šťastie po boku človeka, ktorého milujeme, tak by sme sa pripravovali a tešili na Velkú noc, keby sme v našom srdci spoznali jej skutočnú hodnotu. Tma a svetlo, hriech a vykúpenie, svet a ...Ježiš.

Žijeme vo svete, ktorý je pustý a tmavý, a hoci v ňom nevládnú zbrane namierené na ľudí, zabíjame sa navzájom chladom svojich srdc. Vládné v nás tma, chaos, nepokoj i nenávisť. Ale Boh do tejto noci nášho života zasvietil. Zapálil večné svetlo, ktorého žiara bude priťahovať ľudí pokorných. Zmŕtvychvstanie Pána. Kto ho spoznal a kto ho pochopil? Ľudia čistého srdca.

Šťastie

Odkiaľ prišlo a kto ho priniesol? A prečo je také zvláštne? Jedni ho majú veľa a iní zase málo. Žeby prišlo z nekonečna? Alebo to veľké šťastie má každý z nás vo svojom vnútri, a je potrebné len ho odhaliť?

Ved' pre každého toto slovo znamená niečo iné. Pre niekoho je šťastím zdravie, pre iného dobrá práca, pekné veci, dobré výsledky v škole, či dobrí priatelia. Pre iného je šťastím, keď má pohromade celú rodinu a keď sa v nej všetci členovia majú radi. Preto asi treba hľadať šťastie vo svojom živote, okolo seba i v sebe. Len musíme chcieť a veriť tomu.

Možno náhle objavíme, že sme šťastní, keď pomôžeme kamarátovi v núdzi, alebo keď svieti slnko, spievajú vtáci a nič nás nebolí.

Určite to šťastie nie je v tmavom vesmíre, ale je tu pri nás a pre nás. Ved' čo tak pomôcť bratovi s úlohami, pani učiteľke s pomôckami na hodinu, alebo babke s nákupom? Potom naozaj uvidíme šťastie. Verte mi, skúsila som to na vlastnej koži.

Paula Struhačková, 6.B

Možno je Velká noc obnovou našich vzťahov s Bohom a s ľudmi. Potom sa naozaj zmení noc na deň a smútok na šťastie.

pripravila E. Blašková

Robiť dobro alebo prečo pomáhať

V dnešnej dobe je moralizovanie veľmi moderné. „Táto doba je zlá“ hovoria ľudia starší, ale nájde sa aj mnoho mladých, ktorí sú nespokojní s tým, ako a kde žijú. A pritom sa väčšina z nich ani nezamyslí nad tým, PREČO je to tak. Svoju nedobrá situáciu berú ako fakt, občas na ňu ponadávajú, povedia, ako bolo voľakedy dobre. A viac nič? Upadávajú do sebalútosti a nazvala by som ho nevedomým egoizmom. Ja sa mám zle, ja som chorý... V tomto stave nezostáva miesto na myslenie na ostatných. A pritom, kohokoľvek by ste sa spýtali, či je dobré pomáhať tým najchudobnejším, všetci by odpovedali, že áno. Naozaj, keď sme so spolužiačkou robili takú malú anketu pred kostolom, drvivá väčšina z ľudí odpovedala kladne. Hneď nato sme sa však opýtali, komu títo ľudia naposledy pomohli. Ochota odpovedať sa nápadne vytratila a odpoveďou bolo aj „A čo vás do toho?“. Nebola to prvá ani posledná anketa, ktorú sme robili, ale mala asi najmenej uspokojivé výsledky. Preto si hneď po dočítaní tohto článku položíme otázku: „Kedy som ja naposledy pomohol?“ A ak zistíte, že vás nič nenapadá, skúste to rýchlo napraviť. A odmenou vám bude pocit, že nie ste ako väčšina sebalúťostivých egoistov.

M.T.

Rok 2007 v Klube priateľov misií

Prievadzskí nadšenci pre misie a podporovatelia misijných diel sa aj v roku 2007 schádzali na pravidelných mesačných stretnutiach. Čo bolo ich náplňou?

Tak ako v predošlých rokoch, modlitbami, finančnými prostriedkami, ale aj darmi zaslanými prostredníctvom balíkov sme podporili viacero misijných diel. V rámci klubu máme 3 misijné ruže (Misijný ruženec) modliace sa na úmysel misií. Členovia klubu a ďalší štedrý priaznivci misií prispeli na misie a misijno-evanjelizačné projekty v uplynulom roku sumou 16.070,- Sk. Konkrétne: Štúdio LUX a TV NOE, Rádio LUMEN, Pápežské misijné diela - ústredie v Bratislave, „Nádej pre Rwan-du“ (projekt zabezpečujú pallotíni z Hronského Beňadika), saleziánske misijné diela, „Misía India“ (jezuitská misía v Manvi), Pápežské misijné diela Košickej arcidiecézy - p. Štefan Kondis, Charita sv. Vincenta v Prievdzi. V balíkoch sme poslali cca 24 kg vecných darov pre misie p. Štefanovi Kon-

disovi (rozosiela ich podľa potreby adresne do 15-20 krajín sveta).

Pri príležitosti Misijnej nedele sme privítali v našej farnosti p. Ladislava Šulíka SJ, ktorý predstavil projekt „Misía India“. V auguste by mala do mesta Manvi v juhoindickej provincii Karnataka vycestovať skupina mladých mužov - dobrovoľníkov zo Slovenska a Čiech. Títo sa budú aktívne podieľať na budovaní internátu pre miestne deti a učiť ich základom anglického jazyka. Dalits - „nedotknuteľní“ (súčasť indic-

kého kastovníckeho systému) nemajú totiž právo na mnohé základné veci v indickej spoločnosti, často ani na základné vzdelanie. Bez vzdelania nie je možné zlepšiť životné podmienky. So situáciou v tejto oblasti Indie sa oboznámili prostredníctvom videoprojekcie aj naši birmovanci a deti počas detskej sv. omše.

Stretnutia priateľov misií sa konajú v kláštore sestričiek mariánok na Nám. Slobody v Prievidzi, zvyčajne prvý utorok v mesiaci od 17.15 hod (po sv. omši vo Farskom kostole o 16.30 hod).

V roku 2008 sa stretneme v termínoch: 04.03., 01.04., 06.05., 03.06., 01.07., 05.08., 02.09., 07.10., 04.11. a 02.12.

Príd'te podporiť misie a rozšíriť rady priaznivcov misií, ste srdečne vítaní!

Čo možno darovať na misie?

- ružence, medailónky
- sv. obrázky, detské, náboženské, kvetinové pohľadnice - všetko na zadnej strane čisté
- ceruzky, perá, pastelky, zošity
- farebné nite, bavlnky, vlnu, plátno, panamu, ihly, gombíky
- zubné pasty a kefky, mydlá, šampóny, masážne gély, krém indulonu, alpu
- sviečky, nepoškodené použité poštové známky, dioptrické okuliare
- výbav pre kojencov + fľaše, sladkosti, sunar, plyšové hračky
- cestoviny, konzervy
- lieky - len z voľného predaja, dlhodobej expirácie, napr.: Acylpyrin, Paralen, Endiaron, Ibuprofen, Paracetamol, Vitamíny A, B, C
- vatú, obvazy, leukoplast, injekčné striekačky (všetko sterilné, ešte nepoužitú)
- finančnú pomoc

Okrem toho môžete obetovať pre Vás už nepotrebné: drobné z dovolenky,

staré mince a bankovky, medaily a vyznamenania.

Všetky uvedené dary môžete odovzdať na stretnutiach Klubu priateľov misií v uvedených termínoch - čisté a nepoškodené

Zber plastových vrchnákov z PET-fliaš, čistiacich prostriedkov a pod. skončil v januári 2008. Na zberné miesto - CVC Strom pri Kostole Dobrého pastiera vo farnosti Žilina - Solinky sme za pomoci našich viacerých obetavých farníkov odviezli a odovzdali pár desiatok vriec plastových uzáverov. Tento kvalitný plast sa po recyklácii používa na výrobu súčiastok do áut. Výťažok zo zberu vrchnákov použilo Misijné spoločenstvo Rodina Panny Márie na výstavbu pastoračného centra pre rómske rodiny v Uzovskej Panici - Veľkom Blhu. Od vyhlásenia zberu v Katolíckych novinách v septembri 2005 sa ich za rok a pol - do marca 2007 vyzbieralo 15 ton.

V tomto roku našu farnosť opäť oživia misie. V čase od 18. do 26. októbra nás navštívia a obohatia svojimi príhovormi na tému „Blahoslavenstvá“ pátri redemptoristi z Bratislavy. Je dobré spomenúť si v modlitbách aj na tento úmysel, aby tento misijný týždeň priniesol nášmu mestu veľa milostí.

Sv. Otec nám pripomína: „Láska je dušou misie. Ak nie je misia usmerňovaná láskou, ak nepramení z hĺbok Božej lásky, môže sa stať iba spoločenskou a ľudomilnou činnosťou. Láska, s akou Boh miluje každého človeka, je srdcom skúsenosti a ohlasovania Evanjelia. Kto ho prijme, sám sa potom stane jeho svedkom.

Angelika Pažická

Ticho

Ticho je domovom slova. Ticho dáva slovu moc a plodnosť. Môžeme dokonca povedať, že slová majú za úlohu odhaliť tajomstvo ticha, z ktorého vychádzajú. Ak má slovo prinášať ovocie, musí vychádzať zo sveta budúceho a hovoriť k svetu súčasnému. Otcovia púšte preto pokladali ticho púšte za prvý krok k budúceму svetu, z ktorého prináša nasledovné ovocie:

1. Ticho z nás robí pútnikov

Otec Títoes raz povedal: „Putovať znamená ovládať svoj jazyk.“ Výraz „putovať znamená mlčať“ vyjadruje presvedčenie otcov púšte, že ticho je najlepším predobrazom budúceho sveta. Najbežnejším argumentom pre ticho je fakt, že slová vedú k hriechu. Mlčanie je preto cestou, ako ostať bez hriechu. Toto spojenie jasne vyjadruje aj apoštol Jakub: „Veď všetci sa prehrešujeme v mnohom. Kto sa neprehrešuje slovom, je dokonalý muž, schopný udržať na uzde aj celé telo“ (Jak 3,2).

Jakub nenecháva veľa priestoru na pochybnosť, že hovoriť a zároveň nehrešiť je veľmi ťažké a že ticho je najbezpečnejšou cestou, ako ostať na svojej ceste k večnému domovu nedotknutý hriechom sveta. Preto sa ticho stalo jedným zo základných cvičení duchovného života. Svätý Benedikt, otec kláštorného života Západu a patrón Európy, kladie vo svojej Reguli na ticho veľký dôraz. Cituje žalmistu, ktorý hovorí: „Budem dávať pozor na svoje správanie, aby som nezhrešil jazykom. K svojim ústam postavím stráž, dokiaľ je hriešnik predo mnou“ (Ž 39,1). Svätý Benedikt svojich bratov nielenže pred planými rečami varuje, ale zároveň im káže vyhýbať sa aj dobrým, svätým, poučným slovám, lebo ako je napísané v Knihe prísloví: „Mnohovravnosť nie je bez hriechu“ (10,19).

Hovorenie je nebezpečné a ľahko nás zvedie z pravej cesty.

Hlavnou myšlienkou tohto asketického učenia je, že rozprávaním sa ponárame do záležitostí tohto sveta a je veľmi ťažké byť ponorený do sveta bez toho, aby sme ním neboli ovplyvnení alebo poškvrnení. Otcovia púšte aj všetci tí, ktorí kráčali v ich šlapajách, „vedeli, že každý rozhovor má tendenciu vzbudiť v nich záujem o tento svet a urobiť ich srdce vo svete viac domácim ako cudzincom“.

2. Ticho v nás chráni oheň

Druhým pozitívnym významom ticha je, že chráni náš vnútorný oheň. Ticho chráni vnútorné teplo náboženského cítenia. Tým vnútorným teplom je život Ducha Svätého v nás. Ticho je preto duchovným cvičením, ktoré ochraňuje Boží oheň v nás a udržuje ho pri živote.

Diadoch z Fotiky nám ponúka veľmi konkrétny obraz: „Keď sú dvere parného kúpeľa otvorené, teplo zvnútra nimi rýchlo uniká. Podobne aj duša v snahe veľa hovoriť stráca dverami slov prítomnosť Boha, aj keď všetko, čo hovorí, môže byť dobré. Intelektu potom chýbajú náležité idey a každého, koho stretne, zaplavuje chaosom zmätených myšlienok, pretože už v sebe nemá Ducha Svätého, ktorý pomáha odlíšiť fantáziu a zmätok. Aktuálne ticho je potom cenné, pretože nie je ničím menším ako matkou najmúdrejších myšlienok.“

Slová Diadocha sú v protiklade so súčasným životným štýlom, v ktorom sa „zdieľanie“ stalo jednou z najväčších čností. Naučili sme sa veriť, že o pocity, emócie a dokonca aj o vnútorné nepokoje svojej duše sa musíme deliť s inými. Výrazy, ako „ďakujem, že si sa s tým so mnou podelil“ alebo „rád som to s tebou zdie-

lal“, ukazujú, že naše vnútro je väčšiu časť otvorené. A ľudia, ktorí si svoj vnútorný svet nechávajú pre seba a nevystavujú ho navonok, väčšinou vzbudzujú neistotu a sú pokladaní za uzavretých, nespooločenských alebo jednoducho zvláštnych. Ale položme si otázku, či naše hýrivé zdieľanie sa nie je skôr pudové ako čnostné a či namiesto budovania spoločenstva náš spoločný život skôr neochudobňuje. Po zdieľaní sa sa často vraciame domov s pocitom, že nám bolo odňaté niečo cenné, alebo bolo pošliapané naše sväté miesto. James Hannay komentoval výroky otcov púšte takto: „Dverami, cez ktoré zlo do nás vchádza, nie sú naše ústa. Sú nimi naše oči a uši. Ústa sú iba východom. Čo sa nimi (otcovia púšte) báli vpustiť? Čo mohol niekto z ich srdca ukradnúť podobne, ako si zlodej vezme zo stajne koňa, ak necháme jej dvere otvorené? Nemohlo to byť nič iné ako sila ich duchovného čítania.“

Život Ducha v sebe musíme chrániť. O oheň v nás sa musíme starať obzvlášť my, ktorí chceme svedčiť v tomto svete o prítomnosti Božieho Ducha.

3. Ticho nás učí hovoriť

Tretím aspektom ticha je zjavovanie tajomstva budúceho sveta tým, že nás učí hovoriť. Slovo moci vychádza z ticha. Slovo prinášajúce ovocie je slovom, ktoré z ticha vychádza a vracia sa späť do neho. Je slovom, ktoré nás upriamuje na ticho, z ktorého vyšlo, a vedie nás späť k tomu tichu. Slovo, ktoré nie je zakorenené v tichu, je slabé, bezmocné a znie ako cvendžiaci kov a zuniaci cimbal (1 Kor 13,1). Toto všetko platí len vtedy, ak ticho z ktorého slovo vychádza, nie je prázdnotou alebo neprítomnosťou, ale plnosťou a prítomnosťou. Ak nie je ľudským tichom rozpakov, hanby, viny, ale Božím tichom, v ktorom bezpečne prebýva láska.

Tu môžeme zahliadnuť záblesk veľkého tajomstva, na ktorom máme účasť skrze ticho a slovo, tajomstvo Božej reči. Boh vyriekol Slovo zo svojho večného ticha a skrze Slovo stvoril a pretvoril svet. Na počiatku Boh vyriekol zem, more a oblohu. Vyriekol slnko, mesiac a hviezdy. Vyriekol rastliny, vtáky, ryby, divé a domáce zvieratá. Nakoniec vyriekol muža a ženu. Potom, v plnosti času sa Božie Slovo, skrze ktoré bolo všetko stvorené, stalo telom a tým, ktorí veria, dalo moc stať sa Božími deťmi. Božie slovo v tom všetkom Božie ticho neruší, ale skôr odhaľuje jeho nezmerateľné bohatstvo. Mnisi chceli mať odchodom na egyptskú púšť účasť na Božom tichu. Hovorením o potrebách svojich bližných z hĺbky tohto ticha chceli mať účasť na stvoriteľskej a pretvárajúcej moci Božieho slova. Slová môžu vytvoriť spoločenstvo a teda nový život iba vtedy, keď sa vtelia do ticha, z ktorého vyšli. Keď sa nimi pokúšame zmocniť sa iných, obhajovať seba alebo útočiť na iných, naše slová nevychádzajú z ticha. Ale keď slová prinášajú uzdravenie a obnovujú ticho, z ktorého vyšli, stačí ich málo: môžeme povedať veľa bez toho, aby sme veľa hovorili.

Ticho je teda tajomstvom budúceho sveta. Robí z nás pútnikov a chráni nás pred ponorením sa do starostí tohto sveta. Ochraňuje oheň Ducha Svätého, ktorý v nás prebýva. Umožňuje nám vysloviť slová, ktoré majú účasť na stvoriteľskej a pretvárajúcej moci samotného Božieho slova.

Prebraté z knihy

Henri J. M. Nouwen: Cesta srdca, vydali Redemptoristi vo vydavateľstve Slovo medzi nami

pripravila M. Fritzová

Dekanátny miništrantský turnaj

Upršaná sobota 2.2.2008. Pre väčšinu z nás ničím zaujímavá, ale pre miništrantov z celého dekanátu a hlavne pre nás z mesta veľmi výnimočná. Konečne uplynul rok od prvého dekanátneho miništrantského turnaja, ktorý sa konal u nás v telocvični ZŠ stavebnej.

Tento raz sa turnaj konal v Handlovej v telocvični strednej školy. Odchádzali sme ráno už o 8:00 hodine z fary. V sobotu vstávať zavčas rána, to bol šok hlavne pre nás starších. Išli sme s nadšením, že musíme jednoznačne vyhrať a obhájiť prvenstvo z vedomosti, vyhrať znova putovný pohár a nesmieme už spraviť chybu vo finále ako minule. Pred rokom nám spreď nosa ukradli prvenstvo vo futbale naši susedia Piaristi. Chtiac-nehtiac, museli sme priniesť čo najviac pohárov späť domov do kaplánovej vitríny na fare.

Prišli sme hodnú chvíľu pred začatím svätej omše, ktorá sa konala kostole sv. Kataríny v Handlovej a zároveň aj otvárala začiatok nášho dekanátneho turnaja. Rozhodli sme sa teda, že aj od nás pôjde par vyvolencov miništrovať pri svätej omši, ktorej začiatok bol o 9:00 hodine. Sv. omšu celebroval brat nášho pána kaplána Daniela Mgr. Braňo Markovič. Na závere omše nám poprial veľa šťastia, nech lepší zvíťazí.

Presunuli sme sa teda od kostola do školy, kde sme vylosovali skupiny najprv mladších miništrantov neskôr aj starších. Mladší boli v jednej skupine a boli tam naši chlapci z Prievidze-mesta, Prievidze-Zapotôčiek, Prievidze Piaristov a Handlovej. Mladší miništranti z Prievidze-mesta hrali v tejto zostave: v bráne Marek Mikič a hráči Damián a Jozef Bugošovci, Simon Tho-

may, Matej Košťalik, Andrej Bahurinský a Martin Selecký. Naši chlapci bojovali veľmi dobre, ale mali smolu v zakončení a triafali často konštrukciu brány alebo mimo brány. Nakoniec sa umiestnili na krásnom treťom mieste. Teda v skupine mladších miništrantov vyzerala konečna tabuľka nasledovne:

1. Handlová
2. Prievidza Piaristi
3. Prievidza-mesto
4. Prievidza-Zapotôčky

Starší miništranti boli rozdelení do dvoch skupín. V skupine A boli Piaristi, Veľká Lehôtka a Chrenovec-Brusno. Bola to vyrovnaná skupina v ktorej mali navrch naši susedia Piaristi. Tí aj vyhrali skupinu A. Druhá bola Veľká Lehôtka a tretie miesto obsadili chlapci z Chrenovca Brusna.

Skupina B v nej sme boli my - miništranti z Prievidze-mesta, domáci Handlovčania a Prievidza-Zapotôčky. Od minulého roka sa veľmi zlepšila predovšetkým Handlová. Naše mužstvo sa skladalo z brankára Petra Bušika a hráčov Antona Pytela, Lukáša Nováka, Juraja Nedeliaka, Igora Gašparoviča, Petra Bátoru a Matúša Mokrého. Táto skupina bola veľmi ťažká a boli sme radi, že sme nesklamali ambície

pána kaplána. Prvý zápas sme hrali s Handlovou s ktorou sme vyhrali len tesne 4:3. Po menšej prestávke sme hrali druhý zápas proti našim blízkym susedom zo Zapotôčiek. S nimi sme vyhrali najtesnejším výsledkom 1:0. Vyhrali sme skupinu B a automaticky sme postúpili do vytúženého finále. Na druhom mieste v našej skupine sa umiestnili Zapotôčky a na treťom mieste domáca Handlová.

Vo finále sme sa stretli s obávanými súpermi Piaristami. Rozrušení sme očakávali, ako sa to veľké finále skončí. Aj vlni sme totiž v podobnom zápase zakopli a druhýkrát sa to už nemohlo stať. A ani sa nestalo, nakoniec sme famózne vyhrali 3:0. Zápas bol namáhavý a na konci nám veru chýbali sily. Hlavné však bolo, že sme nesklamali. Celý zápas sme určovali tempo hry a s peknými prihrávkami sme strelili dva krásne góly, jeden z vybojovanej penalty. O tretie a štvrté miesto bojovali naši susedia Zapotôčkári s Veľkou Lehôtkou s ktorou vyhrali. Prievidžania boli spokojní - prvé tri zo šiestich miest boli obsadené našim mestom. Konečné umiestnenie všetkých družstiev starších miništrantov:

1. Prievidza-mesto
2. Prievidza Piaristi
3. Prievidza-Zapotôčky
4. Veľká Lehôtká
5. Handlová
6. Chrenovec Brusno.

Po futbalovom turnaji sme sa presunuli do malej jedálne, kde sme sa najedli. Každý z účastníkov si pochvaloval a najedol sa dosýta. Po jedle sme prešli do ďalšej časti turnaja, ktorou bolo porovnanie vedomosti v kvíze. Boli v ňom otázky z misijných ciest sv. Pavla. Z každej farnosti sa vybrali traja miništranti, ktorí budú bojovať s otázkami.

U nás to boli Peter Bušík, Ferko Kňazovič a Jozef Bugoš. Otázky boli rozdelené do kategórií podľa náročnosti. Body sa získavali iba za dobre zodpovedané otázky a keď súťažiaci mali problémy mohli využiť žolíka - posunúť otázku ďalej, alebo sa spýtať ostatných miništrantov z ich farnosti ktorí nesúťažili v kvíze.

Naši miništranti skončili po konečnom bodovaní na prvom mieste s najväčším počtom bodov. Čiže v konečnom zúčtovaní bodov z futbalu a kvízu sa robilo celkove vyhodnotenie z celodenného turnaja ktorý nebol, len o futbale a kvíze, ale hlavne o utužení vzájomných vzťahov a o vymenení svojich vedomosti a skúsenosti z miništrovania.

Záverečné poradie po spočítaní všetkých disciplín bolo takéto:

1. Prievidza-mesto
2. Prievidza-Zapotôčky
3. Prievidza Piaristi
4. Handlová
5. Veľká Lehôtká
6. Chrenovec-Brusno.

V celkovom hodnotení bol za prvé miesto udelený putovný pohár ktorý sme, už vyhrali druhýkrát po sebe. Za ostatne miesta dostali miništranti diplomy. Vo futbale bol udeľovaný pohár za prvé tri miesta.

Ceny boli veľmi lákavé a bolo o čo hrať. Preto by sme sa chceli všetci účastníci tohto druhého ročníka dekanátneho miništrantského turnaja poďakovať sponzorovi - pánovi dekanovi Mons. Jánovi Bednárovi a usporiadateľom - kaplánom bratom Danielovi a Braňovi Markovičovcom. Veľmi pekne vám ďakujeme a tešíme sa na ďalší ročník turnaja.

Matúš Mokrý

LEKÁR TELOM I DUŠOU

Svätý Richard Pampuri

Utrpenie, bolesť, smrť, život. Sú to slová, ktoré skloňujeme v ústach najmä počas Veľkej noci. No lekárov sprevádzajú po celý život. „*Všetci zakusujú,*“ ako píše vo svojej knihe *Za nami je len Boh* chirurg Hans Killian, „*nadvládu veľkého Neviditeľného: neplodnosť všetkého úsilia, keď povie nie životu chorého, a radosť, keď napriek rozumu a vede sa udeje zázrak uzdravenia - zážitok, ktorý nás robí rovnako pokornými ako šťastnými.*“ Takéto chvíle vo svojom živote zakusoval i svätý Richard Pampuri. Bol totiž lekárom.

Richard sa narodil 2. augusta 1897 v talianskej dedine Trivolzio ako desiaty z jedenástich detí. Hneď na druhý deň po narodení bol pokrstený v miestnom kostole menami Ervín Filip. Ako trojročnému mu zomrela matka a ako jedenásťročný stratil i otca. Siroty sa ujali matkine sestry.

Ervín študoval na gymnáziu v Pávii. Tu

sa potom prihlásil i na fakultu medicíny, ktorú skončil s vyznamenaním. Počas prvej svetovej vojny slúžil ako seržant a neskôr dôstojník v zdravotníckom oddiele. Nejaký čas pomáhal vo vojenských nemocniciach a potom si našiel miesto ako všeobecný lekárom v Morimonde neďaleko Milána.

Už ako mladý študent vstúpil Ervín do Spoločnosti sv. Vincenta de Paul a stal sa i členom Tretieho rádu sv. Františka. V meste, kde pôsobil, sa čoskoro stal známym nielen ako obetavý lekárom, ale aj horlivý laik. „*Modli sa,*“ písal v tomto období svojej sestry, „*aby mi pýcha, egoizmus alebo akákoľvek iná zlá vášeň nebránila neustále vidieť v mojich chorých trpiaceho Ježiša, Jeho ošetrovať a potešovať. Pokiaľ táto myšlienka vo mne žije, bude pre mňa prax môjho povolania pekná a plodná.*“

Ervín slúžil chorým dňom i nocou. Navštevoval ich nezávisle od toho, ako ďaleko bývali. Od chudobných nikdy nebral peniaze, dával im lieky, jedlo či oblečenie - podľa toho, čo potrebovali. V roku 1927 vstúpil do nemocničnej rehole Milosrdných bratov, ktorú založil sv. Ján z Boha. Prijal rehoľné meno Richard a po zložení rehoľných sľubov sa stal riaditeľom stomatologického inštitútu v Brescii. Celé okolie si ho vážilo a matky mu zanedlho začali prinášať svoje deti nielen preto, aby ich liečil, ale aj aby ich požehnal. „*Môj Bože,*“ písal, „*chcem ti slúžiť s vytrvalosťou a s čo najväčšou láskou: v mojich predstavených, v mojich spolubratoch, v chorých, ktorých tak miluješ. Daj mi milosť vedieť slúžiť im tak, akoby som slúžil Tebe!*“

Vo veku tridsaťtri rokov dostal Richard zápal pľúc, ktorý prerástol do rýchlo

postupujúcej tuberkulózy. Bol to pravdepodobne následok zápalu pľúc, ktorý prekonal ešte počas vojenskej služby. Zomrel 1. mája 1930 v Miláne. Hneď na druhý deň po smrti sa začalo úsilie o jeho blahorečenie.

Richard Pampuri bol vyhlásený za blahoslaveného 4. októbra 1981 pápežom Jánom Pavlom II.. Svätorečený bol tým istým pápežom 1. novembra 1989. Ján Pavol II. ho pri tejto príležitosti predstavil nielen ako vzor pre lekárov, ale aj rehoľníkov a mládež. „*Dnešnej mládeži Richard Pampuri adresuje pozvanie do života prostredníctvom počúvania Božieho slova, veľkomyselné vyplňanie Kristových požiadaviek a oddanie sa bratom, plné radosti a odvahy. Svojím kolegom z povolania, lekármi, smeruje otec Richard výzvu, aby svoje ťažké povolanie praktizovali stále s veľkou horlivosťou a vyplňali ju kres-*

ťanskými a ľudskými ideálmi svojho povolania (...). Rehoľníkom a rehoľnicami (...) odporúča otec Richard žiť stále podľa prvotného ducha rehoľnej inštitúcie, v láske k Bohu, k bratom a sestram, ktorí to potrebujú.“

Svätý Richard Pampuri žil síce krátky, ale intenzívny život. Jeho láska k chorým a trpiacim sa stáva príkladom nielen pre lekárov, stáva sa príkladom pre nás všetkých, aby sme v čase veľkonočných sviatkov rovnako ako v čase všedných dní boli citliví a vnímaví na utrpenie tých, ktorí potrebujú našu potechu a pomoc.

Životopisné údaje čerpané z knihy
Ž. Podlejski: Sol' zeme a svetlo sveta 1
a z internetu

Pripravila: Petra Humajová
Obrázok: internet

Liturgické okienko

9. marca - 5. Pôstná nedeľa

Č1 - Vložím do vás svojho ducha, že ožijete a dám vám odpočinúť na vlastnej pôde. Ez 37, 12-14

R - U Pána je milosrdenstvo a hojné vykúpenie. Ž 130

Č2 - A tak tí, čo žijú telesne, nemôžu sa páčiť Bohu. Rim 8, 8-11

Ev - Bol chorý istý Lazár z Betánie. Jeho sestry Mária a Marta poslali Ježišovi odkaz: "Pane, ten koho miluješ, je chorý." Keď to Ježiš počul, povedal: "Táto choroba nie je na smrť, ale na Božiu slávu, aby ňou bol oslávený Boží Syn." Potom povedal učeníkom: "Podme znova do Júdey... náš priateľ Lazár spí, ale idem ho zobudiť." Keď tam Ježiš prišiel, dozvedel sa, že Lazár je už štyri dni v hrobe... Keď Marta počula, že prichádza Ježiš, išla mu naproti a povedala mu: "Pane, keby si bol býval tu, môj brat by nebol umrel." Ježiš sa opýtal: "Kde ste ho uložili?" "...Bola to jaskyňa uzavretá kameňom. Ježiš povedal: "Odvalte kameň!" Odvalili teda kameň. Ježiš pozdvihol oči k nebu a povedal: "Otče, ďakujem ti, že si ma vypočul" ... Keď to povedal, zvolal veľkým hlasom: "Lazár, pod' von!" A mŕtvy vyšiel. Nohy a ruky mal ovinuté plátnom a tvár obviazanú šatkou. Ježiš povedal: "Porozvážujte ho a nechajte ho odísť!" Jn 11, 1-45

16. marca - Kvetná nedeľa - Nedeľa Utrpenia Pána

Č1 - Pán, Jahve, mi pomáha, preto nebudem zahanbený. Iz 50, 4-7

R - Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil? Ž 22, 8-24

Č2 - Uponížil sa, stal sa poslušným až na smrť, až na smrť na kríži! Flp 2, 6-11

Ev - "...Chodte do dediny, čo je pred vami, a hneď nájdete priviazanú oslicu a s ňou osliatko! Odviažte ich a privedte ku mne!" Priviedli oslicu a osliatko, pokládli na ne svoje plášte a on si na ne sadol. Veľké zástupy prestierali na cestu

svoje plášte, iní odtínali zo stromov ratolesti a stlali ich na cestu. A zástupy volali:“ Hosanna synovi Dávidovmu! Požehnaný, ktorý prichádza v mene Pánovom! Hosanna na výsostiach... To je ten prorok, Ježiš z Galilejského Nazaretu!“

Mt 21, 1-11

23. marca - Veľkonočná nedeľa Pánovho zmŕtvychvstania.

Č1 - Jemu vydávajú všetci proroci svedectvo, že pre jeho meno dosiahne odpustenie hriechov každý, kto v neho verí.

Sk 10, 34a.37

R - Toto je deň Krista Pána, radujme sa, aleluja.

Ž 118, 1-23

Č2 - Myslite na to, čo je hore, nie na to, čo je na zemi!

Kol 3, 1-4

Ev - ...Vtom nastalo veľké zemetrasenie, lebo z neba zostúpil Pánov anjel, pristúpil, odvalil kameň a sadol si naň. Jeho zjav bol ako blesk a jeho odev biely ako sneh... Anjel sa prihovril ženám:“ Vy sa nebojte! Viem, že hľadáte Ježiša, ktorý bol ukrižovaný. Niet ho tu, lebo vstal, ako povedal. Pod'te, pozrite si miesto, kde ležal. A rýchlo choďte povedať jeho učeníkom: Vstal z mŕtvych a ide pred vami do Galiley. Tam ho uvidíte. Hľa, povedal som vám to.“ Rýchlo vyšli z hrobu a so strachom i s veľkou radosťou bežali to oznámiť jeho učeníkom.

Mt 28, 1-10

30. marca - 2. Veľkonočná nedeľa

Č1 - Všetci, čo uverili, boli pospolu a všetko mali spoločné.

Sk 2, 42-47

R - Oslavujme Pána, lebo je dobrý, lebo jeho milosrdenstvo trvá naveky.

Ž 118, 2-24

Č2 - Vás Božia moc vierou chráni pre spásu, ktorá je pripravená zjaviť sa v poslednom čase.

1Pt 1, 3-9

Ev - „ Pokoj vám! Ako mňa poslal Otec, aj ja posielam vás.... Prijmite Ducha Svätého. Komu odpustite hriechy, budú mu odpustené, komu ich zadržíte, budú mu zadržané.“ Potom povedal Tomášovi:“ Vlož sem prst a pozri moje ruky! Vystri ruku a vlož ju do môjho boku! A nebuď neveriaci, ale veriaci!“ Tomáš mu odpovedal:“ Pán môj a Boh môj!“ Ježiš mu odpovedal:“ Uveril si, pretože si ma videl. Blahoslavení tí, čo nevideli a uverili.“

Jn 20, 19-31

Spracovala A. Karaková

Dekanát Prievidza

Dňa 14.februára 2008, na sviatok sv. Cyrila a Metoda, spolupatrónov Európy, pápežský legát Kardinál Jozef Tomko zverejnil dekrét podpísaný Sv. Otcom Benediktom XVI., ktorý sa dotýka nového usporiadania rímskokatolíckych diecéz na Slovensku.

Na základe tohto dekrétu a postupne na základe vykonávacieho predpisu, začnú dňom vyhlásenia platiť de iure i de facto nové skutočnosti, ktoré z uvedeného dekrétu vyplývajú. Zmeny sa týkali aj nášho prievidzského dekanátu - pribudla nám farnosť Lehota pod Vtáčnikom, Podhradie a Nováky.

Do dekanátu Prievidza patrí celkom deväť farností a jedna duchovná správa:

1. Prievidza - mesto
2. Prievidza - Zapotôčky
3. Prievidza - Veľká Lehôtka
4. Handlová
5. Nováky
6. Lehota pod Vtáčnikom
7. Chrenovec-Brusno
8. Sebedražie
9. Podhradie
10. Duchovná správa Piaristi

Farská kronika

od 26. januára 2008
do 25. februára 2008

Do farského spoločenstva sme
Sviatosťou krstu prijali:

Šimon Kohút
Ondrej - Samuel Zeleniansky
Darinka Bátorová
Kristína Malá
Martin Mokry
Denis Pochyba
Vít - Joel Leporis
Daniel Tulík

Blahoželáme k prijatiu
sviatosti manželstva:

JUDr. Ing. Marián Karkuš
a JUDr. Zuzana Topoľská

S kresťanskou nádejou na stretnutie
vo večnosti sme sa rozlúčili so zomrelými:

Dezider Kamhal, 79. r.
Mária Hianiková, 85. r.
Ján Ružička, 70. r.
Jozef Koššo, 88. r.
Mária Peňážková, 72. r.
Mária Vavrová, 81. r.
Ján Vido, 64. r.
Agáta Žideková, 77. r.
Mária Námešná, 84. r.
Anna Pipišková, 87. r.
Imrich Budač, 56. r.
Miroslav Chládok, 42. r.
Cyril Gajdoš, 74. r.
Adriána Halgašová, 34. r.
Ing. Imrich Štovčík, 63. r.
Anton Kyjaci, 74. r.

*Odpočinite večné daj
dušiam, Pane ...*

BARTOLOMEJ

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

Vychádza s cirkevným schválením
BÚ v B.B. č. 1127/98

Vydáva:

Rímskokatolícky farský úrad
v Prievidzi. Vychádza raz mesačne.

Teologický poradca:

Mons. Ján Bednár, dekan
e-mail: dekan@farapd.sk

Zodpovedný redaktor, sadzba:

Alojz Vlčko,

e-mail: alojz.vlcko@gmail.com

Redaktori:

M. Melicherčíková,

A. Gálová, A. Karaková,

M. Kvetová, P. Humajová,

V. Melišková, E. Blašková

Kontakt:

web: www.farapd.sk

e-mail: bartolomej@farapd.sk

adresa: Redakcia Bartolomej,

Mariánska 4, 971 01 Prievidza

tel.: 046 / 542 28 01

Náklady na tlač: cca 8,- Sk

Fotografie: str. 3 Anna Gálová,
str. 4-6 archív rodiny Buchcárovej,
str. 13 Daniel Markovič

Ilustrácia na titulnej strane:
študent Piaristickej spojenej školy

Tlač: PATRIA l., spol. s r. o.
Prievidza. Tlač registrovaná
Okresným úradom v Prievidzi pod
č. MT 1/1994.

Upozornenie:

Redakcia si vyhradzuje právo
výberu a úpravy príspevkov.
rukopisy nevraciamy.

Rozlúčka s pánom kaplánom Andrejom a diakon Tomáš na praxi v našej farnosti

3/08

Po trojmesačnej duchovnej výpomoci v našej farnosti odišiel späť do Banskej Bystrice pán kaplán **Andrej Karcági**, ktorému za obetavú službu vo farnosti úprimne ďakujeme a prajeme hojnosť Božieho požehnania v novom pôsobisku vo farnosti Banská Bystrica - Fončorda. Rozlúčili sme sa s ním na svätej omši v piatok 22. februára 2008.

Teraz nám otec biskup Mons. Rudolf Baláž poslal na duchovnú výpomoc diakona **Tomáša Kuníka**, ktorému prajeme radosť zo služby v našej farnosti. Bude sa s ním stretávať cez víkendy počas celého letného semestra.

-av-, Foto: Viliam Vlčko
Tomáš Kuník vľavo, Andrej Karcági vpravo

Program bohoslužieb, poklôn a pobožnosti počas Veľkonočných sviatkov 2008

	Zelený štvrtok 20.3.	Veľký piatok 21.3.	Biela sobota 22.3.	Veľkonočná nedeľa 23.3.	Veľkonočný pondelok 24.3.
Farský kostol sv. Bartolomeja	18,00 poklona 19,15 - 21,00	15,00 poklona 16,15 - 21,00	ranné chvály 7,00 poklona 7,20 - 18,00 vešpery 18,00 18,30	7,30 9,00 10,30 18,00	7,30 9,00 - 18,00
Piaristický kostol (kláštor)	18,30 poklona 19,45 - 21,00	18,30 poklona 19,45 - 21,00	poklona 7,00 - 18,15 18,30	6,45 9,30 11,00	6,45 9,30 11,00
Mariánsky kostol (cintorín)	Krížová cesta 24,00	-	-	9,00	9,00
Farský kostol sv. Terézie z Lisieux	18,00 poklona 19,15 - 20,30	Krížová cesta 10,00 15,00 poklona 17,00 - 20,00	ranné chvály 7,00 poklona 7,30 - 18,15 18,30	8,00 10,00 vešpery 18,00 18,30	8,00 16,30

Cesta do Emauz

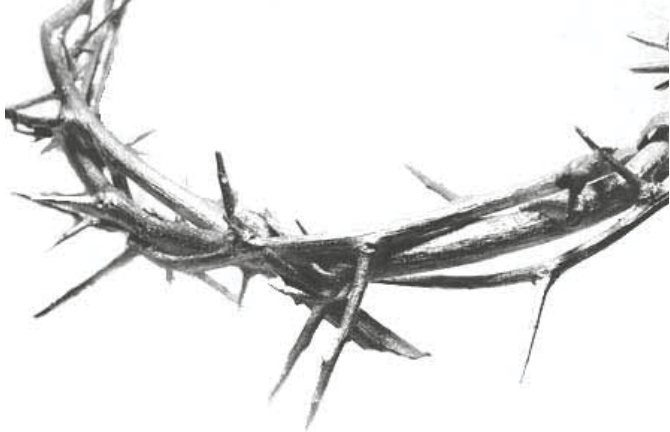
Ked' už niet slov
a povedal si všetko
čo bolo treba povedať
ked' nieto pocitov
len v srdci trpké prázdno
a nevieš viac, čo ešte dať

ked' sám si zostal stáť
na ťažkej cesty púte
čo vedie, ani nevieš kam
ked' chceš sa opýtať
vo svojich smútkoch duše
prečo to všetko ťažké mám

ked' Boha nikde niet
a hľadáš zmysel márne
v dňoch dávnych, zašlých, minulých
ked' čakáš odpoveď
kto dovolil, že pôjdu
raz všetci cestou našich zosnulých

tu vrchol bytia zrieš
či nekráča On s tebou
sám krvou z lásky obmytý
v tom Jeho odpoveď
na kríži Boh i človek
sú vedno spolu pribití...

... a bolesť ustúpila
On vraví, "Láska na kríži zvíťazila."

Unavení

Oblaky dymu padajú
na naše dni
sme unavení, smädní
a bezradní

z ľudskej neláskavosti
klesáme na zem
poranení
silou zlosti.

Kde je opora?
Kde je kríž?
Tápeš v tme
blúdiš
sám od smútku ho nevidíš.
Zmizol?
Nie, je v tvojej hrudi!

E. Blašková